

2- No Shofar on Erev Rosh Hashana

A] Source

הרמ"א, שולחן ערוך, או"ח תקפ"א/ג- ואין תוקעין בערב ראש השנה

B] Reason

מג"א [שם י"ד]-

...אבל במנהגים כתוב הטעם לערבב השטן:	להפסיק בין תקיעו' דרשות לתקיעו' דחיוב לכן מפסיקים ביום כ"ח (לבוש) משמע שגם בלילה שלפניו אין לתקוע
--------------------------------------	---

C] Ramification

...א"כ אין לתקוע כלל	...ומ"מ בביתו מותר לתקוע להתלמד דדי כשמפסיק בבה"כ
----------------------	---

D] What we should be doing all the time

העמק דבר לנצי"ב [בראשית אד/ד]- ויבדל אלהים בין האור ובין החשך. הוראת הבדל הוא בשני משמעות: א' מסך מבדיל בין שני דברים שוים או אינם שוים. ב' הבדל רוחני בין שני דברים שנראין לחוש העין שהם שוים, כמו הבדלה בין יום קודש לחול, דלפי הנראה מה יום מיומים, אבל הקב"ה הבדיל בצווי. וכן הבדל בין טהור לטמא ועוד הרבה.... וכך טבע הבריאה בכל דבר המכונה אור וחושך כמש"כ שהוא הצלחה והעדר הצלחה, להיות עת מפסיק ביניהם, **ובזה האופן יהיה האדם יכול לסבול השינוי בדרך הטבע.**

הרש"ר הירש [בראשית אד/ד]- ויבדל - הבדלה אינה רק הפרדה שלילית, כי אם גם קביעת מקום וגבול חיוביים... כדי להעניק לו ייחוד וייעוד משלו.

שמות כ"ו/ל"ג- ונתתה את הפרכת תחת הקרסים והבאת שמה מבית לפרכת את ארון העדות והבדילה הפרכת לכם בין הקדש ובין קדש הקדשים

ויקרא י"ט-י"א- ויין ושכר אל תשת אתה ובניך אתה בבאכם אל אהל מועד ולא תמתו חקת עולם לדרתיכם: וְלִהְיֶה בֵּין הַקֹּדֶשׁ וּבֵין הַחֹל וּבֵין הַטְּמֵא וּבֵין הַטְּהוֹר: וְלִהְיוֹת אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת כָּל הַחֻקִּים אֲשֶׁר דִּבֶּר יְהוָה אֲלֵיהֶם בְּיַד מֹשֶׁה:

E] The price we pay if not

הרמב"ם [הקדמה למנין המצות]- אלו הם שש מאות ושלוש עשרה מצוות שנאמרו לו למשה בסיני... ויש מצוות אחרות שנתחדשו אחר מתן תורה... כגון מקרא מגלה ונר חנוכה... ועל מה הזהירה תורה "לא תוסיף עליו ולא תגרע ממנו"? - שלא יהא נביא רשאי לחדש דבר ולומר **שהקב"ה צוה במצוה זו להוסיפה למצות התורה**.... שהרי לא אמרו שהקב"ה צוה לעשות עירוב או לקרות מגילה בעונתה. ואילו אמרו כן היו מוסיפין על התורה. אלא כך אנו אומרים שנביאים עם ב"ד תקנום וצוו לקרות מגילה בעונתה ... ועל דרך זו היא כל מצוה ומצוה שהיא מדברי סופרים...

הרש"ר הירש [שם]- ה' גזר על האכילה; ואילו האשה מזכירה איסור נגיעה. היתה זו אפוא מצות סייג; אדם בזהירותו הוסיף על המצוה כדי להתרחק מן העבירה. הנה אנחנו רואים: הסייגים והגזירות הם תולדה טבעית של הזהירות המוטלת על מקיימי המצוות. אך חכמינו מוסיפים אזהרה: "שלא תעשה את הגדר יותר על העיקר..." **אל לנו לשכוח את מקור הסייגים**, שהזהירות היהודית הטילה עלינו. **נזכור תמיד, שאין הם דאורייתא**. רק כל עוד נזכור זאת, הם יהיו לנו אזהרה וסייג. אם נשכח את אופיים זה, אם נראה גם אותם כמפי הגבורה, - תביא אותנו העבירה עליהם לעבור גם על מצוות ה'. וחכמינו קיימו אזהרה זו בעצמם. בכל מקום הם מעידים על הסייגים והגזירות, שהם מצוות דרבנן בלבד; והם מקפידים להבדיל הבדלה ברורה - בינם לבין מצוות דאורייתא. אדם הראשון שגה בכך; הוא השוה אכילה לנגיעה, ומסר את שתיהן כמצוות מפי ה'.

ויקרא י"א/מ"ו-מ"ז- זאת תורת הבְּהֵמָה וְהָעוֹף וְכָל נֶפֶשׁ הַחַיָּה הַרְמֵשֶׁת בַּמַּיִם וְלִכְלֹנֶפֶשׁ הַשְּׂרָצָת עַל־הָאָרֶץ: לְהַבְדִּיל בֵּין הַטָּמֵא וּבֵין הַטָּהוֹר וּבֵין הַחַיָּה הַנְּאֻכָּלֶת וּבֵין הַחַיָּה אֲשֶׁר לֹא תֵאָכֵל